

...γιατί;

«Έκλαψα τόσο πού κοκκίνισαν τα μάτια μου.

Είμαι λυπημένη κι εκνευρισμένη κι ούτε που ξέρω γιατί. Θάθελα να σταματήσω το χρόνο, να βρίσκομαι μακριά. Μοιάζει μ' ένα δρόμο όλο στάδια, σε κάθε στάδιο υπάρχει μια ανταμοιβή. Αν όμως κλατάρεις, δεν θα την έχεις.

Εγώ κλάταρα. Πονάω να σκέφτομαι, να ζήσω, πονάω τόσο που δεν καταφέρνω να δώσω κουράγιο στον εαυτό μου, να τον παρηγορήσω. Είναι σκληρό, πολύ σκληρό, βαρέθηκα τη ζωή.

Παρ' όλα αυτά την αγαπώ» (Ιρέν, 15 χρόνων)

Μια συζήτηση για την εφηβεία έχει να αντιμετωπίσει αναπόφευκτα το ερώτημα αν αυτή αποτελεί μια νοσηρή κατάσταση. Δεν είναι λίγοι οι γονείς ή όσοι άλλοι που εμπλέκονται με έφηβους που το θέτουν στον εαυτό τους ενδόμυχα, αντιμέτωποι καθώς έρχονται με τόση ένταση και παραδοξότητα. Αλλά και οι ίδιοι οι έφηβοι αναρωτιούνται, αδυνατώντας να εξηγήσουν αυτές τις περίεργες και οδυνηρές αλλαγές που τους συμβαίνουν. Η ηλικία αυτή έχει γίνει τόσο αντιδημοφιλής ώστε κάποιος που εργάζεται πολύ με εφήβους μιλά για «στιγματισμό» τους (stigmatization).

Φαίνεται ότι από πολύ παλιά είχαν παρατηρηθεί οι ιδιομορφίες της ηλικίας αυτής, όπως διακρίνουμε σε αρχαία κείμενα, οι οποίες (όπως και σήμερα!) αποδίδονταν σε

ηθική έκπτωση. Για παράδειγμα, ο Ησίοδος γράφει: «Οι νέοι μας σήμερα φαίνεται να αγαπούν την πολυτέλεια. Έχουν κακούς τρόπους και περιφρόνηση προς την αυθεντία. Δεν σέβονται τους μεγάλους και ξοδεύουν το χρόνο τους εδώ κι εκεί κουτσομπολεύοντας... Είναι έτοιμοι να εναντιώνονται στους γονείς τους, να μονοπωλούν τη συζήτηση στην παρέα, να τρώνε λαίμαργα, και να τυραννούν τους δασκάλους τους». [\(περισσότερα...\)](#)